

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΜΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ο Ίάκωβος την κούταξε βαθειά στα μάτια, έπειτα χαμήλωσε τὸ βλέμμα του καὶ τῆς εἶπε :

— Μοῦ χρειάζεται πραγματικῶς μιὰ καλὴ σύντροφος. Κι' αὐτὴ εἴσαστε σὺς !...

Ἡ Ἰωάννα ἔγινε κατακόκκινη. «Ο Ίάκωβος τὸ ἀντελήφθη κι' ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ :

— Μὴ με παρεξηγήσετε, γὰρ τὸ Θεό ! Δὲν εἶχαν κακὴ σημασίᾳ τὰ λόγια μου. Θὰ ἦμιον ἀνήθικος ἂν ζητούσα νὰ σὰς κάμω κόρτε. «Ὀχι... Ἐπειτα ἀπ' ὅσα σὰς ἐκμυστηρεύθηκα προχθὲς γὰρ τὴν θλίψη καὶ τὸν πόνο ποῦ κρύβω βαθειά στὴν καρδιά μου, αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον. Εἴσαστε μητέρα καὶ πρέπει νὰ σὰς σεβαστῶ, γὰρ σὰς, γὰρ τὴν ὑπόληψί σας, γὰρ τὴν τιμὴ τοῦ παιδιοῦ σας ὅταν μεγαλώσῃ... Δὲν ζητῶ παρὰ τὴν φιλία σας. Ἀναπαύε με λιγάκι. Ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ σὰς γνώρισα ἔγινά ἄλλος ἀνθρώπος. Ἐπαφα νὰ κυλίεμαι στὸν βόρβορο τῆς ἀνηθικότητος. Ὑπῆρξατε ὁ καλὸς μου ἄγγελος, ὁ προστασίας μου ἄγγελος. Μὴ μ' ἀφήσετε νὰ ξαναγυρίσω στὴν ζωὴ ποῦ ζούσα. Κι' ἂν ἀκόμα αὐτὸ ποῦ αἰσθάνομαι γὰρ σὰς εἶνε ἀγαπῆ, θὰ τὴν κρῖνω βαθειά στὴν καρδιά μου. Δὲν θὰ σὰς μιλῶσω ποτὲ γὰρ τὸν φῶτα... Ἀλλὰ φτάνει ὡς ἐδῶ...Θέλετε νὰ σὰς διαβάσω μερικoὺς στίχοις τοῦ Τέννισον ; Εἶνε ὁ ἀγαπημένος σας ποιητής, ὅπως μοῦ-χετε πεῖ...

— Αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο. Ἐμ-πρός...

«Ο Ίάκωβος ἄνοιξε ἓνα χρυσὸ δακτύλιον τομο τραγουδιῶν τοῦ Τέννισον καὶ ἄρχισε ν' ἀπαγγέλλῃ.

Ἡ Ἰωάννα τὸν ἀκούει κρατῶν-τας τὰ μᾶτια τῆς κλειστά, σὲ μιὰ σίσιον ὄνειρον...

Ἐπέρασαν ἓν τῷ μεταξύ μερικὸ μῆνες. Ἡ Ἰωάννα ἐπρόκειτο νὰ πᾶν νὰ περῶσιν μερικὰς μέρας στὴ Διέπτη, μετὰ τὴν μητέρα τῆς καὶ τὸ παιδί τῆς. Τὸ βράδι τῆς παραμονῆς τῆς ἀναχωρήσεώς τῆς, ὁ κ. νετὸ Λέρν πῆγε νὰ τὴν ἀποχαιρετήσῃ. Κἀθῆσαν πλάι-πλάι, ὅπως πάντα, καὶ μίλησαν γὰρ διάφορα πράγματα. «Ὅταν ὁ Ίάκωβος σηκώθηκε νὰ φύ-γη τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποῦ τῆς ε-παγγελε τὸ χεῖρ, τὰ μᾶτια τῆς συ-ναντήθηκαν.

— Γιατί με κοιτάζετε ἔτσι ; ποῦ εἰτε ἡ Ἰωάννα.

— Πῶς σὰς κοιτάζω ;

— Ἐλάτε...μὴ θέλετε νὰ κρη-φτήτε. Ἐχετε κάποιον ποῦ σὰς αὐτὴ τὴ στιγμὴ.Θέλετε νὰ σὰς πῶ τί ;

— Σὰς παρακαλῶ μάλιστα.

— Λοιπὸν... φοβόσαστε μήπως φερθήκατε ἀνόητα ἄλλο αὐτὸν τὸν καιρὸ τῆς ; γνωσιμῆς μας,φοβόσαστε μήπως ἀρῆκατε καὶ σὰς διεπίγει ἡ

περίστασις νὰ με κένειτε δική σας, φοβόσαστε μήπως δὲν ἐμάντε-ψατε καλὰ τὶς ἐπιθυμίες μου, φοβόσαστε, τέλος, μήπως σὰς φωνά-σω κι' ἐγὼ καθὼς θὰ φεύγεται, ὅπως σὰς ἐφώναξε κι' ἡ ἄλλη :— «Στὸ καλὸ κοιτῶ !...»

«Ο Ίάκωβος δίστασε λίγο καὶ τέλος ἀπάντησε :

— Λοιπὸν ναι...Τὸ βρήκατε...Μοῦ ἤθετε αὐτὴ ἡ σκέψις στὸ μυαλό, ἐννοῶσα γὰρ μιὰ στιγμὴ αὐτὸν τὸν φόβο...

— Πιστεύατε λοιπὸν οἱ ἄλλοι αὐτὸν τὸν καιρὸ προσποιηθῆναι ; «Ὅτι μετὰ τὴν χεῖρ λέγω ὅχι, ἐνῶ ἐνδομύχως με φλογίζει ὁ πόθος ; Τὸ πιστεύατε ;

— Δὲν πιστεύα τίποτα. Ἀπλῶς πέρασε ἡ σκέψις αὐτὴ στὸ μυαλό μου, σὸν ἀστραχή. Σὰς σέβουμαι καὶ σὰς ὑπολήπτουμαι, τὸ ἔξ-ορετε καλὰ. Ποιὲ δὲ θὰ τοιμοῦσα νὰ ἐγγίω ἀπάνω σας.

— Ναι, φίλε μου, αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο. Ἄς μείνομε καλοὶ φίλοι. Ἄς μείνομε ἄγνοοι. Ἄς μὴ μολύνουμε τὴ φιλία μας. Μοῦ εἶπατε ἄλλοτε οἱ σὰς ἔδωσα ἀπ' τὸν κτήφορο ποῦχατε πάρει. Τὸ πιστεύω. Ἀλλὰ καὶ σὺς με σάσατε ἀπὸ ἓνα μεγάλο κίνδυνον. Ἀπὸ ἓνα πολὺν μεγάλο κίνδυνον. Μ' ἐκρατῆσατε, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς, ποῦ τοιμαζόμουνα νὰ πέσω στὸν γχερῶ. Καὶ σὰς ἐγνωμονῶ, σὰς ἐπε-ευγνωμονῶ γι' αὐτὸ... Τὶ περισσότερο μπορῶ νὰ σὰς πῶ ; Ἡ ψυχή σας εἶνε ἀδελφομένης. Δὲν φτάνει αὐτὸ ἅραγε ; Ἄς μείνομε λοι-πὸν ὅπως εἴμαστε.

Θὰ σὰς ἀγαπῶ πολὺ, θὰ σὰς ἐ-κτιμῶ, θὰ σὰς εὐ-λογῶ, φίλε μου, ἀπὸ τὴ βάθνη τῆς καρδιάς μου. Καὶ τὴν χεῖρα μου... Χαί-

ρε, φίλε μου...Νὰ μοῦ γράφεται τακτικά... Μὴ με ξεχάσατε...

— Δὲν θὰ σὰς ξεχάσω καθόλου. Ὅλες ἡ σκέψεις μου θά'ναι γὰρ σένα

— Ὡραία !... Τώρα συνεννοοῦμεθα θαυμάσια.Θέλεις νὰ μοῦ κά-μης μιὰ μικρὴ χάρι ἀκόμη ;

— Ζητήστε μου ὅ,τι θέλετε.

— Ὡ, δὲν πρόκειται γὰρ τίποτε σπουδαῖο. Θέλω νὰ μοῦ ἐτοι-μάσῃς τὶς ἡμέρας ποῦ θὰ λείπω μιὰ σειρά βιβλία τοῦ γούστου σου. Θὰ τὰ διαβάσω ὅταν γυρίσω. Δὲν σοῦ ἐξηγούμαι περισσότερο εἴμαι ὑπερβῆβαιη, ἡ ἐκλογὴ σου θὰ εἶνε μοναδική.

— Καὶ τώρα δώσε μου τὸ χεῖρ σου. Ἐτοι, σὸν τίμιος καὶ καλὸς φίλος. Χαίρε, φίλατέ μου...καὶ καλὴν ἀντάμωσιν..

Τὶς ἡμέρας ποῦ ἔλειπε ἡ Ἰωάννα στὴ Διέπτη, ὁ Ίάκωβος ἐγί-ορισε ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα τοῦ Παρισιοῦ καὶ τῆς κατηρίσσε μιὰ πε-ριώφη συλλογὴ φιλολογικῶν καὶ ἱστορικῶν βιβλίων. Κι' ὅταν ἡ Ἰωάννα ἐγύρισε καὶ βρῆκε τὸν θησαυρὸν αὐτὸν σπῆι τῆς, ἐξάρχηκε ὑπεροβολικά. Εὐχαρίστησε θερμὰ τὸν κ. νετὸ Λέρν, ὅταν συναντή-θηκαν στὴς μητέρας του, γὰρ τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ τὴν κλωσώσθη του καὶ ῥιχτήκε στὸ διάβασμα...

Ἐτοι, ὅταν ὁ Ίάκωβος ἐπῆλθαν νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, εἶχαν νὰ μι-λήσουν γὰρ χίλια - δύο πράγματα καὶ ἡ τρυφερὰ οἰκειότητις μεταξὺ τους ἤξενα διαρκῶς...

Ἡ «λευκὴ» αὐτῆς φιλίης, μεταξὺ ἀν-δρῶν καὶ γυναικῶν, τίς ὅποιες ὄνειρο-πολοῦν πολλὰς γυναικὲς ἀπογοητεμέ-νες ἀπὸ τὸ γάμο τους, ἀπειτοῦν βέβαια γὰρ νὰ μείνουν ἄνευ, ἐκλεικτοῦς χαρη-κτῆρας. Τέτοιου χαρακτῆρος ἦσαν ἀναμ-φιβόλωσ ὁ Ίάκωβος νετὸ Λέρν καὶ ἡ Ἰω-άννα Μωρεσκάν. Μολαταῦτα ἡ φιλίης αὐτῆς δὲν ἀποφείνουν τὴν κακογλωσσίᾳ ποῦ δ' ὀμου, ὅσο κι' ἂν εἶνε ἄνευ. Συμ-βαίνει μάλιστα νὰ κακολογῶντες πολλὰς φορὰς μιὰ ἄγνη φιλία μεταξὺ ἐνὸς ἄν-δρος καὶ μιᾶς γυναικὸς καὶ νὰ κλει-νομε τὰ μᾶτια προκειμένου γὰρ μιὰ ἐ-νοχὴ καὶ ἀνήθικη σχέση.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μετὰ τὶς σχέσεις τοῦ Ίακώβου καὶ τῆς Ἰωάννας. Ὅ ἔγνωστοί καὶ οἱ φίλοι, ἀρχισαν νὰ τοὺς κακολο-γῶν. Εἶχαν παρεξηγήσει τὰς σχέσεις τους καὶ φλυαροῦσαν πᾶσα εἰς βλάβος των. Αὐτὸς ὁ κ. Μωρεσκάν, ὁ ὅποιος εἶχε πρὶν τρυφῇ ἐμπιστεύσθαι στὴν Ἰωάν-να καὶ ὁ ὅποιος ἐμπιστεύσθαι τρυφῇ τὸν τῶσιν ἀνήθικον κ' ἐπικίνδυνον Μον-τελῆν, ἀρχισε τώρα νὰ ἠηλοτυπῆ καὶ νὰ ὑποπτεύεται τὴν γυναῖκα του. Ἡ σχέ-σις του μετὰ τὸν Ίάκωβον ἀρχισαν νὰ τὸν ἐνοχλοῦν, ἀρχισε νὰ δυσπιστῆ, ἀρ-χιος νὰ ἐξεγείρεται. Ἦταν ἄδύνατον νὰ φαντασθῇ οἱ ἂν σχέσεις τῆς Ἰωάννας καὶ τοῦ κ. νετὸ Λέρν ἦσαν «λευκῆς», ἀ- γνὴς καὶ ἀμόλυντες...

«Ο κ. Μωρεσκάν μισοῦσε τὸν Ίάκωβον νετὸ Λέρν. Τὸν μισοῦσε πρὸ πάντων, γιατί ἦταν πῶ ἀγαπητὸς στὶς γυναῖκες τοῦ θῆατροῦ, καὶ γιατί πολλὰς φορὰς τὸν εἶχαν ἐκποτῆσι ὡς ἀνεπαισθητῆς.

Ἡ Ἰωάννα εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν δυσἀρεσκεία τοῦ συζύγου τῆς γὰρ τίς σχέσεις τῆς μετὰ τὸν Ίάκωβον, μὰ δὲν ἔδωκε καὶ μεγάλη σημα-σία σ' αὐτό. Μήπως δὲν ἦταν ἀθῶα ; Καὶ γὰρ νὰ δειχθῇ τὴν ἀθῶο-τήτᾳ τῆς στὸν συζύγὸ τῆς, γὰρ νὰ τὸν κάμῃ νὰ καταλάβῃ οἱ ἡ φι-λία τῆς μετὰ τὸν Ίάκωβον ἦταν ἄγνη, φροντίζει νὰ τὸν κρατῶν κοντὰ τῆς ὅταν τὴν ἐπισκεψέσθαι ὁ κ. νετὸ Λέρν. Μολαταῦτα ὁ κ. Μω-ρεσκάν δὲν ἐπέπεθε. Ἡ ἠλίθεια, τὸ μῖσος, ὁ πόθος τῆς ἐκδοχίσεως ἔβρασαν μέσα του, ἐκόχλασαν, ζῆλοσάουν νὰ ξεοπάσουν. Δὲν περι-μενε παρὰ τὴν κατὰλληλη εὐκαιρία. Κι' αὐτὴ δὲν ἀρῆσιν νὰ παρου-σιασθῇ.

Ὅπως ἀναφέρωμε παραπάνω, ὁ κ. Μωρεσκάν ἦταν τὸν τελευ-ταῖο αὐτὸν καιρὸ ἐρωτευμένος μετὰ τὴν νεαρὰ Ἀμερικανίδα ἱσπύ-ομου τοῦ Ἰσποδομιου Ἀρτεμιδα Γκερῆ. Ἡ Ἀρτεμὶς ἦταν κόρη σγοινοβάτου. Εἶχε γεννηθῆ κι' εἶχε ἔρσει μέσα στὸν βόρβορο. Μο-λαταῦτα ἦταν ὑπεροβολικά ὀφραία. Ὁ βαρῶνος Μωρεσκάν ἦταν κυ-ριολεκτικῶς ξετρελλωμένος μαζὺ τῆς. Τὸν εἶχε γυροῦσσει, τὸν εἶχε κάμει νευρόσπαστο τῆς, δούλο τῆς. Διεδιδέτο μάλιστα κι' οἱ τὸν ἔδρανε !...

Ὁ βαρῶνος Μω-ρεσκάν προσπαθοῦ-σε νὰ ἱκανοποιῆ κάθε τῆς ἰδιότη-τος.

(Ἀκολουθεῖ)

Τὴν κούταξε βαθειά στα μάτια...

...καὶ τὴν χεῖρα μου... Χαί-